

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců Mgr. Radovana Havelce a JUDr. Tomáše Rychlého v právní věci žalobkyně: nezletilá **A. B.**, zastoupena Mgr. Petrem Václavkem, advokátem se sídlem Opletalova 1417/25, Praha 1, proti žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, Praha 4, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 4. 12. 2019, č. j. 5 A 183/2016 - 38, o návrhu žalobkyně na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti,

t a k t o :

Kasační stížnosti **se přiznává** odkladný účinek.

Odůvodnění:

[1] Rozsudkem specifikovaným v záhlaví Městský soud v Praze (dále jen „městský soud“) zamítl žalobu proti rozhodnutí žalované ze dne 19. 9. 2016, č. j. MV-87341-3/SO-2014. Tímto rozhodnutím bylo zamítnuto odvolání žalobkyně a potvrzeno usnesení Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, ze dne 30. 4. 2014, č. j. OAM-55182-6/DP-2013, kterým bylo podle § 66 odst. 1 písm. c) zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, zastaveno řízení o žádosti žalobkyně o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny.

[2] Rozsudek městského soudu napadla žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) včasnou kasační stížností a současně navrhla přiznání odkladného účinku kasační stížnosti podle § 107 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“). Na výzvu Nejvyššího správního soudu obsaženou v usnesení ze dne 9. 1. 2020, č. j. 3 Azs 4/2020 - 10, stěžovatelka uvedený návrh odůvodnila stejnými skutečnostmi, které byly důvodem pro přiznání odkladného účinku její žaloby, a které nadále trvají. Stěžovatelka je nezletilým dítětem a žije ve společné domácnosti se svými rodiči, kteří mají na území České republiky povolený pobyt. Po celý svůj život je vychovávána v českém prostředí, hovoří českým jazykem, navštěvuje českou školu a má zde vybudované silné sociální vazby. Také její rodiče zde mají veškeré sociální a kulturní vazby. Českou republiku považuje za svůj domov. Nepřiznáním odkladného účinku by došlo ke zcela zjevně nepřiměřenému zásahu do jejího práva na rodinný a soukromý život, a také do jejího práva na spravedlivý proces - stěžovatelka by byla povinna vycestovat z České republiky a nemohla by tak uplatňovat svá práva spojená se soudním řízením. Došlo by také k zásahu do oprávněných zájmů

jejích rodičů a k porušení mezinárodních závazků vyplývajících z Úmluvy o právech dítěte.

[3] Žalovaná se k návrhu stěžovatelky na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti nevyjádřila.

[4] Podle § 107 odst. 1 s. ř. s. nemá kasační stížnost odkladný účinek; Nejvyšší správní soud jej však může na návrh stěžovatele přiznat. Ustanovení § 73 odst. 2 až 5 s. ř. s. se přitom užije přiměřeně. Podle § 73 odst. 2 s. ř. s. soud na návrh žalobce po vyjádření žalovaného usnesením přizná žalobě odkladný účinek, jestliže by výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí znamenaly pro žalobce nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a jestliže to nebude v rozporu s důležitým veřejným zájmem.

[5] Po posouzení návrhu stěžovatelky a všech souvisejících skutečností Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že podmínky plynoucí z § 73 odst. 2 s. ř. s. byly v posuzovaném případě naplněny. Současně neshledal, že by zde byly dány jakékoli skutečnosti zřetele hodné, které by přiznání odkladného účinku kasační stížnosti bránily.

[6] Nepřiznání odkladného účinku kasační stížnosti by vedlo k obnovení účinků žalobou napadeného rozhodnutí, a pobyt stěžovatelky na území České republiky by se tak stal nelegálním, pročez by byla nucena vycestovat. Ze skutečností uváděných stěžovatelkou v návrhu na přiznání odkladného účinku je přitom bezpochyby zřejmé, že nastolení tohoto stavu by vedlo k citelné újmě na jejích právech a oprávněných zájmech. Současně nelze mít za to, že by přiznáním odkladného účinku kasační stížnosti mohla vzniknout újma třetím osobám. Žalobou napadené rozhodnutí se ve své podstatě dotýká pouze osoby stěžovatelky, případně osob, které mají zájem na tom, aby stěžovatelka území České republiky neopustila. Žalovaná se sice k návrhu stěžovatelky na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti nevyjádřila, nicméně v řízení před městským soudem v reakci na návrh na přiznání odkladného účinku žaloby navrhla, aby odkladný účinek žalobě přiznán byl. Z řízení před správním orgánem i soudem, ani z jiných okolností, taktéž nelze dovodit, že by přiznání odkladného účinku kasační stížnosti mohlo vést k závažnému porušení veřejného zájmu.

[7] Vzhledem k výše uvedenému tedy Nejvyšší správní soud rozhodl podle § 107 s. ř. s., ve spojení s § 73 odst. 2 s. ř. s., tak, že kasační stížnosti stěžovatelky přiznal odkladný účinek.

[8] Zároveň soud připomíná, že podle § 73 odst. 3 s. ř. s. „*se přiznáním odkladného účinku pozastavují do skončení řízení před soudem účinky napadeného rozhodnutí*“. Do skončení řízení před Nejvyšším správním soudem se tak pozastavují nejen veškeré účinky napadeného rozsudku městského soudu, ale vzhledem k tomu, že žalobě stěžovatelky proti rozhodnutí žalované byl taktéž přiznán odkladný účinek, do meritorního rozhodnutí o samotné kasační stížnosti se obnovuje i odkladný účinek žaloby proti rozhodnutí žalované.

[9] Na závěr Nejvyšší správní soud dodává, že přiznáním odkladného účinku kasační stížnosti žádným způsobem nepředjímá meritorní rozhodnutí ve věci (viz usnesení zdejšího soudu ze dne 4. 10. 2005, č. j. 8 As 26/2005 - 76, publ. pod č. 1072/2007 Sb. NSS).

Poučení: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 11. února 2020

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu